

1. bölüm

İKİ KİŞİLİK MEZAR

Başta her şey karanlıktı. Erik Vogler sersemlemiş bir halde gözlerini açtı. Neredeydi? Biri kafasına vurup onu bayıltmıştı. Sonrasında ne olmuştu? Sol elini, erik büyüklüğünde bir şişliğin olduğu alnına götürmeye çalıştı. Bunu yaparken yanında buz gibi bir kol hissedip donakaldı. Yüzünden birkaç santim ötede birinin derin derin nefes alıp verişini duydu.

İşte o anda nerede olduğunu anladı. Aklına gelen o korkunç fikri uzaklaştırmak için gözlerini sıkıca kapattı. İmkânsız, imkânsız! Bu gerçek olamaz... Gözlerini tekrar açtığında hâlâ karanlıktı. Sağ elini havaya kaldırdı. Parmakları titriyordu. Hiçbir şey yoktu. Elini biraz daha yukarı kaldırdı fakat yine bir şey yoktu. Sonra birden eli lahdin ıslak taşına çarptı. Güçlkle yutkundü. Mezarın içinde ne kadar süre hayatta kalabilirdi? İçeride ne kadar oksijen kalmıştı?

Yeniden Albert Zimmer'ın düzenli soluklarını ense-sinde hissetti. Nefesi sanki güzel bir rüya görüyormuşçasına sakin ve rahattı. Onun, alnı şişmiş, rahatsız, acı içinde ve panik atağın eşliğindeki çocukla hiçbir alakası yoktu.

Arkadaşının kolunu sertçe sıkarak, “Ölmek istemiyorum!” diye tüm gücüyle bağırdı.

Ölecekti. Belki arkadaşının umurunda değildi fakat onun için önemliydi.

Tepki vermediğini fark edince onun burnunu sıkarak, “Ölmek istemiyorum!” diye diretti.

Albert’ın asıl arzusu, kızın narin yüzünü düşünerek uykusuna devam etmek olsa da gözlerini açıp burnunu sıkın parmakları tokatlamaktan başka seçeneği yoktu.

Huysuzca şikâyet ederek, “Ne yaptığının farkında mısın Vogler?” dedi.

Erik soruyu yanıtlamadan önce, Albert şakaklarından birinde kuvvetli bir acı hissetti, burnuna çürümüş sarmısak kokusu geldi. Mahzeni ve onu bayıltan şiddetli darbeyi hatırladı.

“Neredeyiz?”

“Sence neredeyiz Zimmer?” diye yanıtladı Erik huysuzca.

Yanındaki taşa dokunarak, “Rahiplerden birinin mezarındayız” dedi Albert.

Erik kızgınlıkla, “Kapana kısıldık. Senin yüzünden tuzağa düştük!” diyerek onu suçladı.

“Vogler, hiç zamanı değil.”

Korku içindeki Erik, “Burada öleceğim!” diye bağırdı. Zimmer’in suratı asıldı.

Erik, “Tablonun yanına hiç gitmemeliydik. Uşak bizi uyarıştı” dedi.

“Hadi ama! Hâlâ o saçma hikâyeye inanıyor musun?”

Erik üstlerindeki büyük, ağır taşı itmeye çalışıp başaramayınca, “Saçma bir hikâye değil Zimmer! Bak şu anda neredeyiz!” dedi öfkeyle.

Albert korkulu bir sesle, “Louth Leydisi Brianna’nın laneti!” dedi.

“Ne eğlenceli! Çok komiksin! Şunu açmama yardım eder misin?”

“Tamam tamam.”

Avuç içlerini mezarı çevreleyen taşın yüzeyine yerleştirdiler.

Zimmer, “Nereye doğru itiyoruz?” diye sordu.

“Üç dediğimde sola. Hazır mısın?”

“Evet!”

“Bir, iki, üç!”

Dişlerini sıkıp sertçe ittiler. Erik’in boynundaki damar şişmişti, patlayacak gibiydi. Karanlıkta, Albert’ın bakışları genç adamın boynuna odaklandı. Bu jöleli saçlı tuhaf çocuk haklı olabilir miydi? Sonsuza dek Misty Abbey Kalesi’nin mahzeninde mi kalacaklardı? Yüzlerce yıl orada kilit altında mı olacaklardı? Tüm çabalarına rağmen taş yerinden sadece bir milimetre oynadı. Sessizlikte, cesareti kırılan Erik’in kederli homurdanması duyuldu.

Albert onu neşelendirmeye çalışarak, “Tekrar deneyelim mi?” diye sordu.

“Bunun bir faydası yok!” diye haykırdı Erik.

“Yapacak daha iyi bir şeyin mi var?”

Erik özlemle iç çekti. Evinden, Bremen’den ve sokaklarından ne kadar uzakta olduğunu hatırladı. Babasından ve büyükannesinden uzakta birkaç günün tadını çıkarması gerekiyordu. Markplatz’da dolaşmayı, kafelerden birine oturup bir paleontoloji dergisi okumayı ne çok isterdi. Fakat son günlerde yaşanan olaylar, İrlanda’da, Drogheda’dan çok da uzakta olmayan, Louth kasabasında, amcası Leonard Vogler’in sahibi olduğu ve büyüdüğü kalede, kendi sonuyla yüz yüze gelmesine neden olmuştu.

Albert, “Kaçmak istiyor musun, istemiyor musun?” diye sordu.

Tabii ki kaçmak istiyordu. Erik kollarını kaldırdı ve ellerini büyük taşa koydu. Yeniden üçe kadar saydılar. Üçte tekrar ittiler fakat taşı kıpırdatmayı başaramadılar. Vogler pes edene kadar birkaç dakika daha denediler.

“Buradan asla çıkamayacağız Zimmer! Mahvolduk!”

“Düşünmeme izin ver... Telefonunu çıkar!”

“Ah, evet, tamam” dedi Erik ve elini Passion marka pantolonunun cebine attı. “Şarjı bitmek üzere.”

“En azından acil arama yapmanı sağlayacak kadar var.”

“Açıyorum. Sence kapsama alanında mıyız? Yerin birkaç metre altında ve İrlanda’da kimsenin uğramadığı, unutulmuş bir yerdeyiz.”

“Vogler, başka seçeneğimiz yok.”

“Polise ne diyeceğiz?”

“Kısa ve net konuşacağız. Nerede olduğumuzu ve amcanın kalesinin, bulunduğu ilçenin ve yakındaki kasabanın adını söyleyeceğiz. Ayrıca mahzene nasıl inceceklerini açıklayacağız. Anlaştık mı?”

“Bizi zamanında kurtaramayacaklar!” diye tahminde bulundu Erik. “Sence içeride yeterli oksijen var mı?”

“Sakin ol! Hazır mısınız?”

“Bir lanet yüzünden öleceğimi hiç düşünmemiştim.”

“Yine mi başladın!”

Yüksek sesle, “Aslında” diye düşündü Erik, “bu sadece senin suçun değil.”

“Ya!”

“Aslında bütün bunlar büyükannem yüzünden başladı.”

2. bölüm

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN

Berta Vogler titreyen ellerle mektubu açtı. Oğlu Frank ve torunu Erik, onu, doğum günü pastasının yeni söndürülmüş mumlarından çıkan koku eşliğinde izlediler. Kasım ayıydı. Soğuk, Grasberg sokaklarında geziniyor, pencerelerdeki çatlaklardan içeri sızıyordu.

“Ah Frank, ne kadar incedin! Bunu yapmana gerek yoktu!”

Frank kendinden emin bir şekilde, “Daha iyilerine layıksın anne!” dedi.

Tabii ki şüphesiz daha iyilerine layıktı. Oğlu onu gülümseyerek kucaklarken bunu düşünüyordu. Aslında Berta Vogler bu hediyeyi hak etmişti. O yıl Paskalya haftasında torununu ve Albert Zimmer’ı satranç katilinin pençelerinden kurtarmıştı, kısa bir süre sonra da onların Celeste Aida Spası’ndan kaçırılıp öldürülmesini önlemişti. Bu yüzden Berta’yı, en azından İsviçre Alplerinde bir tatile götürebilirdi.

Erik’in büyükannesi otel rezervasyonuna ikinci kez bakarken, “Gözümde ne çok anı canlandı!” dedi.

Frank, “Başka bir sürprizim daha var” diye açıkladı.

“Evet?”

“Beraber gideceğiz!”

Berta Vogler kaşlarını kaldırıp yutkundu.

Torununa şaşkınlıkla bakarak, “Beraber mi? Üçümüz mü?” diye sordu.

“Hayır anne. Sen ve ben. Erik Bremen’de kalacak. Bunu zaten konuşmuştuk, değil mi oğlum?” dedi Frank.

Genç adam başıyla onayladı ve olayın onunla ilgisi yokmuş gibi lezzetli pastadan bir dilim kesti.

Göz ucuyla Erik’in üzerinde beyaz çikolatayla “Doğum günün kutlu olsun” yazılmış pastadan yemesini izleyen Berta, oğluna gizlice yaklaşıp, “Tek başına mı kalacak?” diye mırıldandı.

“Endişelenme anne. Her şey ayarlandı. Bayan Müller yemeklerini yapacak ve ona özel ders verecek. Dört günlüğüne gideceğiz.”

Büyükannesi Erik’e dönerek nezaketen, “Bizimle kağa gelmek istemiyor musun?” diye sordu.

Erik gizemli bir havayla, “Ben kaymayı pek beceremiyorum, ayrıca bu zamanı değerlendirecek başka planlarım var” diye yanıtladı.

Başka planlar mı? Torunu neyi kastediyordu? Berta daha fazlasını öğrenmek istemedi. Gerçekte, onun Bremen’de kalmasını tercih ederdi. İtalya’ya son seyahatlerinden sonra kendilerini polis karakolunda bulmuşlardı ve normalde kütük gibi uyumakla övünürken bu olaydan

sonra altı hafta boyunca uykuya dalmak için kediotu almak zorunda kalmıştı. Bu sefer tek istediği eğlenmek, Gstaad kayak merkezine, kocasıyla tanıştığı yere dönmek, Wasserngrat restoranında peynir fondünün tadına bakmak ve en sevdiği parçalar eşliğinde dinlenmekti.

Konuşmaya başlayan Frank onu düşüncelerinden çekip çıkardı. “Çantalarımızı hazırlamak için birkaç günümüz var. Çarşamba günü Hamburg trenine binmek üzere seni almaya geleceğim. O gece havaalanının yanında, Radisson’da konaklayacağız. Sabah erkenden de Cenevre uçağına bineriz. Ne düşünüyorsun?”

Berta, oğlunun kendisine ikram ettiği şampanyayı alırken, “Mükemmel!” diye coşkuyla onayladı.

Erik, “Harika” diye düşündü. Babası ve büyükannesi birkaç günlüğüne orada olmayacaklardı. Bütün ev ona kalacaktı. Özel yağlarla banyo yapabiliirdi. Bayan Müller’den ona suşi hazırlamasını isteyebilir, çevrimiçi yemek kursunda bulduğu, içinde su yosunu olan çorbayı pişirtebilirdi. Japon yemeklerinden nefret eden babasının yokluğundan faydalanıp bir ziyafet verebilirdi. Hem de cumartesi günü yeni başlayanlar için duvar tenisi kursuna yazılmıştı. Daha ne isteyebilirdi ki?

“Şampanyanın tadına bakmak ister misin Erik?”

Elindeki içeceği göstererek, “Hayır, teşekkürler baba” diye yanıtladı Erik. Çok bilmiş tavırlarla, “Doğal portakal suyumu kendime çoktan aldım. Bremen’den almıştım, çevre dostu ama posası yok” dedi.